

Zece întrebări și răspunsuri despre

Profetul Mohammed

صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

[Română – Romanian – روماني]

De:

Ibrāhīm H. Malabari

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Oana Fialcofschi

Revizuit de:

**Gabriela Gharabli & Mariam Oana & Alina
Luminița Crăciun**

عشرة أسئلة وأجوبة حول النبي

محمد صلى الله عليه وسلم

إبراهيم ماليباري

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& وانا فيالكوفسكي

مراجعة: جبريلا غرابلي & مريم وانا

& ألينا لومينيتا كراسيون

ISLAM HOUSE

الإسلام سؤال وجواب

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC

*În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)*

*De ce s-a căsătorit Profetul Mohammed
(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra
sa!) cu mai multe femei? A făcut acest lucru
pentru satisfacția sexuală?*

De fiecare dată când este menționat numele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în mintea multor oameni apare imaginea unui bărbat cu multe soții. Pentru musulmani, multiplele sale căsătorii au semnificații și implicații imense atât în cadrul islamului, cât și într-un cadru mai larg, pentru întreaga istorie a lumii. Inutil să mai spunem, problema rămâne controversată și, ca atare, orice studiu al ei necesită o abordare obiectivă. Prin urmare, ne vom strădui să abordăm acest subiect fiind pe cât posibil de obiectivi.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut drept scop succesul misiunii sale ca Trimis al lui Allah și stabilirea unei societăți bazate pe Poruncile lui Allah și nu pe ale sale. Pentru a atinge acest scop, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut tot ceea ce a fost omenește posibil: a întărit relațiile cu diferitele triburi ale Arabiei, a încheiat tratate de pace cu dușmanii săi de moarte și a păstrat relațiile cu conducătorii diferitelor triburi, națiuni și religii. Printre altele, căsătoriile sale au fost o modalitate prin care a cultivat relații cu diverse triburi influente.

Dacă am privi căsătoriile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în acest context, motivele din spatele lor

ar deveni clare. Ar fi deosebit de simplist și incorect să judecăm căsătoriile sale ca fiind doar pentru plăceri carnale.

Haideți să examinăm acum, pe scurt, contextul fiecăreia dintre căsătoriile sale, pentru a vedea dacă acesta era cazul. Încă de la început, este de o importanță majoră să precizăm că, în afară de una dintre soțiile sale, toate celelalte unsprezece soții ale Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost văduve sau divorțate. De fapt, cele mai multe au fost văduve.

Prima dată, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu o văduvă pe nume Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!), care fusese deja căsătorită de două ori. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) avea 40 de ani, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) 25. Ea (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost prima femeie care a îmbrățișat islamul. Khadijah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost o mare mângâiere pentru el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de-a lungul vieții sale și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a continuat să și-o amintească până în ultimii săi ani de viață, ca pe soția lui cea mai iubită. I-a fost fidel timp de 25 de ani, până la moartea ei, atunci când el avea 50 de ani, iar ea 65.

Dacă scopul lui ar fi fost satisfacerea dorințelor carnale, așa cum a fost învinuit de către dușmanii săi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi putut să se căsătorească și cu alte femei, tinere și frumoase, într-o societate în care poligamia era o normă - nu ar fi existat niciun motiv pentru care să rămână fidel unei singure femei, mai în vârstă decât el, până la vârsta de cincizeci de ani. Doar acest fapt ar fi suficient pentru a respinge în totalitate acuzațiile împotriva sa în această privință. Însă, pentru a pune punct definitiv acestei acuzații, vom examina toate căsătoriile sale.

După moartea Khadijei (Allah să fie mulțumit de ea!), Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu o altă văduvă, Sawdah (Allah să fie mulțumit de ea!), în vârstă de 65 de ani. Ea și primul ei soț, Sakran, s-au

numărat printre cei care au emigrat în Etiopia, fugind de opresiunea și persecuția meccanilor. Pe drumul de întoarcere spre Mecca, soțul ei a murit. Văzând situația ei dificilă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu ea.

Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica companionului și prietenului său de-o viață, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!). ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost mai întâi logodită cu Jabīr ibn Mut‘im, la vârsta de 5 ani. Căsătoriile între minori erau, în mod evident, o normă la acel moment. Ea a fost singura fecioară dintre soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și singura care s-a născut într-o familie de musulmani.

Unul dintre obiectivele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în ceea ce privește această căsătorie a fost acela de a-și consolida legătura de fraternitate cu Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), cel care a fost principalul lui apărător împotriva meccanilor. În al doilea rând, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) provenea dintr-un neam recunoscut pentru onoare și inteligență. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) știa că ea avea să aducă beneficii enorme națiunii sale (*ummah*) prin transmiterea unor relatări cruciale din viața lui, mai ales cele referitoare la chestiunile familiale și problemele personale, la care alții nu aveau acces. Într-adevăr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a sfătuit comunitatea să învețe jumătate din cunoștințele religioase de la ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!). Previziunea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a adeverit, deoarece ea a mai trăit timp de 45 de ani după moartea lui, devenind una dintre principalele surse de înțelepciune și cunoaștere profetică.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit, de asemenea, cu o altă văduvă, Hafsa (Allah să fie mulțumit de ea!), care era fiica lui ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), al doilea cel mai apropiat companion al

său. Soțul ei, Khunays, a fost ucis în bătălia de la Badr. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a simțit că are o datorie față de ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!), a cărui acceptare a islamului le-a dat un impuls major musulmanilor din Mecca împotriva dușmanilor lor.

Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica lui Khuzaimah, a fost o altă văduvă cu care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit. Ea a fost căsătorită cu Ubaydah ibn al-Haris (Allah să fie mulțumit de el!), care a fost ucis în bătălia de la Badr. Avea șazeci de ani când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu ea. A fost cunoscută sub numele de „mama asupriților”. Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!) a murit la două sau trei luni după căsătorie.

Apoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu o altă văduvă, Umm Salama (Allah să fie mulțumit de ea!). Primul ei soț, Abu Salama (Allah să fie mulțumit de el!), a fost ucis în bătălia de la Uhud, lăsând în urmă patru orfani. Fiind și însărcinată în acea perioadă, Umm Salama (Allah să fie mulțumit de ea!) era extrem de tulburată și de tristă, având nevoie de mult sprijin. După ce a născut, ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) i-a propus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se căsătorească cu ea, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acceptat propunerea. *Ce motiv putea avea o persoană de 54 de ani să se căsătorească cu o văduvă cu patru orfani, cu excepția dragostei, a milei și a compasiunii?* A existat și un alt factor decisiv în această căsătorie: Umm Salama (Allah să fie mulțumit de ea!) era din seminția Banu Makhzum, care era tribul a doi dintre dușmanii de moarte ai islamului din acele timpuri, Abu Jahl și Khalid ibn al-Walid. Deși Abu Jahl nu s-a răzgândit niciodată, Khalid a acceptat islamul mai târziu și a devenit un general militar genial. Încă o dată, apropierea unor triburi influente și puternice de islam a fost unul dintre obiectivele nobile ale căsătoriilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit apoi cu o femeie divorțată, Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica lui Jahsh. Înainte, ea a fost căsătorită cu Zayd ibn Haritha (Allah să fie mulțumit de el!), sclavul eliberat al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ea era verișoara Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiind fiica mătușii lui paterne. Zayd (Allah să fie mulțumit de el!) a divorțat de ea, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat-o de soție pe când Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!) avea 38 de ani. Căsătoria lui cu Zaynab (Allah să fie mulțumit de ea!) a avut ca scop evidențierea abrogării practicii arabe de până atunci, aceea de a îi considera pe fiii adoptați ca fiind fii adevărați. Căsătoria a fost consfințită în mod divin, după cum se menționează în Nobilul Coran:

„(...) Apoi, când Zayd a întrerupt orice legătură cu ea, Noi Ți-am dat-o ție să-ți fie soață, pentru ca dreptcredincioșii să nu mai aibă rețineri în privința soțiilor fiilor lor adoptivi, dacă aceștia întrerup orice legătură cu ele (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:37]

Umm Habibah (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost o altă văduvă pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat-o de soție. Ea era fiica lui Abu Sufyan, un dușman înverșunat al islamului până la convertirea sa ulterioară. Ea a fost căsătorită inițial cu Ubayd Allah (Allah să fie mulțumit de el!), un companion al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ambii au emigrat în Etiopia, fugind de persecuția meccanilor. Având în vedere situația ei foarte dificilă, tatăl ei fiind un dușman al islamului, iar soțul ei un dezertor, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trimis un emisar la Negus, regele Etiopiei, solicitând aranjarea căsătoriei cu ea. Regele a aprobat solicitarea și s-au căsătorit pe când ea avea 36 sau 37 de ani. La fel ca multe dintre căsătoriile sale, căsătoria cu Umm Habiba (Allah să fie mulțumit de ea!) a condus la apropierea de islam a unui trib important, Banu ‘Abd ash-Shams.

Apoi, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit cu o altă văduvă, Juwayria (Allah să fie mulțumit de ea!). Atât tatăl, cât și soțul ei au fost dușmani înverșunați ai islamului; primul planificând atacarea orașului Medina, la inițiativa meccanilor. Acesta a fost motivul pentru care armata musulmană a atacat tribul tatălui ei. Rezultatul a fost înfrângerea lor sub conducerea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și moartea soțului Juwayriei. În urma conflictului, musulmanii au luat mulți prizonieri, printre care se afla și Juwayria (Allah să fie mulțumit de ea!). Tatăl Juwayriei a oferit un preț de răscumpărare pentru libertatea ei, însă ea a cerut să rămână în serviciul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și s-au căsătorit la cererea ei, după care a urmat eliberarea tuturor prizonierilor de război din tribul ei. Din nou, această căsătorie a condus la stabilirea păcii și a relațiilor de prietenie dintre triburi.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a căsătorit apoi cu o femeie pe nume Safiyya (Allah să fie mulțumit de ea!), care era, de asemenea, o văduvă. Cel de-al doilea soț al ei a fost ucis în bătălia de la Khaybar. Tatăl ei a fost șeful celebrului trib evreiesc Banu Nazir. El a fost ucis în bătălia de la Khaybar, iar Safiyya (Allah să fie mulțumit de ea!) a fost luată prizonieră. Ea a fost în cele din urmă eliberată, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat-o de soție. Unii s-au plâns că ea avea simpatie pentru evrei, iar răspunsul ei a fost că aceștia erau rudele ei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a apărat poziția ei și i-a spus să le răspundă oamenilor în felul următor: „*Tatăl meu este Aaron (Harūn) și unchiul meu este Moise (Mūsa)*”. Această căsătorie a condus la relații strânse între musulmanii și evreii din Medina.

Ultima sa căsătorie a fost, de asemenea, cu o femeie divorțată, Maymunah (Allah să fie mulțumit de ea!). Ea mai fusese căsătorită de două ori și era foarte bătrână. S-a căsătorit cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pe când acesta avea 57 de ani. Această căsătorie a fost sugerată de unchiul

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!), pentru ca tribul ei - Halaliyin – să accepte islamul, ceea ce s-a și întâmplat: după căsătoria lor, oamenii din tribul ei au acceptat islamul în număr foarte mare.

Din cele de mai sus, observăm că nu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel care și-a dorit aceste căsătorii, ci, mai degrabă, ele au fost plănuite de către Allah. El, Preaînaltul, i-a poruncit Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca, după ultima căsătorie (cu Maymunah, Allah să fie mulțumit de ea!), să nu mai ia o altă soție, pentru că, în acel moment, obiectivele căsătoriilor sale fuseseră atinse, iar misiunea profetică era aproape de finalizare:

„El nu-ți mai îngăduie ție (să iei alte) femei apoi, nici să le schimbi pe ele cu alte soațe (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:52]

Toate acestea nu înseamnă că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu era interesat de plăcerile carnale. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cu siguranță atras de acestea și de frumusețea soțiilor sale și nu a ezitat să recunoască acest lucru. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Femeile și parfumul mi-au fost făcute dragi, însă eu mi-am găsit liniștea în rugăciune.” (An-Nasa’i)

De fapt, dacă studiem viața lui, observăm că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a abordat diferitele aspecte ale vieții umane cu moderație - fie că era vorba de mâncat, băut sau de a se bucura de timpul petrecut alături de soțiile sale, și niciodată nu a comis vreun exces. Descrierea lui făcută de către mulți scriitori occidentali ca fiind promiscuu și imoral, mai ales din cauza faptului că a avut mai multe soții, este departe de adevăr și de faptele istorice, după cum am arătat mai sus. Astfel, căsătoriile lui au avut un motiv social și un scop mai înalt decât simpla satisfacere sexuală.

Ar fi relevant aici să cităm o femeie, un savant din Occident, Karen Armstrong, autoarea cărții „*Mohammed: un Profet al timpului nostru*”, care a spus următoarele cu privire la căsătoriile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și la poligamie în islam:

„Instituirea coranică a poligamiei a fost o parte a legislației sociale. Aceasta nu a fost concepută pentru a satisface apetitul sexual masculin, ci pentru a corecta nedreptățile făcute față de văduve, orfani și alte femei dependente, care erau deosebit de vulnerabile. De prea multe ori, oameni fără scrupule le confiscau tot și-i lăseau fără nimic pe cei mai slabi membri ai familiei... Poligamia a fost concepută pentru ca femeile neprotejate să se poată căsători în mod decent și pentru ca legăturile iresponsabile să dispară; bărbații pot avea doar patru soții pe care trebuie să le trateze în mod echitabil, fiind considerat un act nejustificabil și urât devorarea proprietății lor. Coranul a încercat să le dea femeilor un statut juridic, de care cele mai multe femei occidentale nu s-au bucurat până în secolul al XIX-lea. Emanciparea femeilor a fost un proiect drag inimii Profetului (...)”

A răspândit Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) islamul cu sabia și i-a obligat pe oameni să accepte religia sa?

Există o convingere generală conform căreia islamul s-a răspândit prin sabie. Există două motive principale care arată că aceasta este greșită.

În primul rând, Mesagerul Milei, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a proclamat că el nu făcea decât să respecte Poruncile lui Dumnezeu, iar departe de a-i forța pe oameni să accepte islamul, Allah Preaînaltul a interzis în mod explicit convertirea forțată:

„Nu este silire la credință! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

Există o poveste interesantă în legătură cu revelarea acestui verset. Unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea doi fii care au îmbrățișat creștinismul înainte de apariția religiei islamice. Cei doi fii au venit la Medina cu un grup de creștini, iar atunci, tatăl lor a insistat ca ambii să devină musulmani. Însă ei au refuzat cererea tatălui lor și s-au dus la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-i cere sfatul în această privință. Tatăl a întrebat: „*O, Profet al lui Allah, cum să permit ca o parte din mine să intre în Iad fără să fac nimic?*” Atunci, Allah Preaînaltul a revelat versetul de mai sus, care interzice orice constrângere în religie. Astfel, cei doi fii ai omului au fost liberi să rămână creștini. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a obligat să devină musulmani, conform dorinței tatălui lor.

Într-un alt verset, Allah Preaînaltul spune:

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Sfântului Coran, 10:99]

Toți oamenii, inclusiv cei care îl acuză pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de convertiri forțate, recunosc că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost un om cu frica lui Allah, pe care-L asculta cu toată inima în tot ceea ce făcea. Atunci, cum ar fi putut el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să încalce aceste Porunci Divine explicite?

Există chiar relatări autentice înregistrate în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a sfătuit pe unii oameni să nu accepte islamul un timp, pentru siguranța lor.

Odată, o persoană pe nume ‘Amr ibn ‘Abasa As-Sulami a venit, de la o distanță mare, la Mecca pentru a îmbrățișa islamul. Era o perioadă în care musulmanii erau persecutați în Mecca și Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era extrem de greu de găsit. Cumva, ‘Amr a reușit să-l întâlnească și și-a exprimat dorința de a îmbrățișa islamul. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), însă, i-a spus că nu ar trebui să îmbrățișeze islamul în acel moment, deoarece situația dintre el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și poporul său era periculoasă. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a sfătuit apoi pe ‘Amr să se întoarcă la familia lui, până când victoria lui (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) va deveni evidentă. Aproximativ 7-8 ani mai târziu, ‘Amr s-a întâlnit din nou cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a îmbrățișa islamul. Desigur, dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-ar fi preocupat doar de convertirea oamenilor, neținând cont de siguranța lor, el nu l-ar fi sfătuit pe ‘Amr să se întoarcă la familia lui atunci când pericolul era iminent.

Este adevărat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era extrem de dornic să transmită Mesajul lui Allah

Preaînaltul și să îi conducă pe oameni spre mântuire. Nobilul Coran spune, cu privire la acest zel:

„Poate că tu te vei tulbura de moarte, din pricina mâhnirii, pentru că ei nu cred în acest Mesaj.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:6]

Însă acest zel nu l-a determinat să oblige la convertire nici măcar o singură persoană împotriva propriei voințe.

În al doilea rând, nu există nicio dovadă în istorie care să sugereze că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a acționat contrar principiului că nu ar trebui să existe nicio constrângere în religie. Nu există nici măcar un singur caz înregistrat în viața bine documentată a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la un astfel de incident. Deși unii istorici occidentali pretind contrariul, mai multe studii recente au arătat că nicio convertire nu a avut loc brusc, sub amenințarea cu sabia, ci oamenii care trăiau alături de musulmani au acceptat în mod treptat și sincer această credință, de bunăvoie. George Sale a avut dreptate atunci când a spus:

„Cine spune că islamul s-a răspândit prin puterea sabiei, face o acuzație nedreaptă, pentru că sabia nici măcar nu a fost pomenită în multe țări în care islamul s-a răspândit.”

Mahatma Gandhi, tatăl poporului indian, a spus odată:

„(...) m-am convins că nu a fost sabia cea care a ajutat islamul să ajungă atât de departe. Au fost simplitatea și modestia Profetului, îndeplinirea scrupuloasă a promisiunilor sale, devotamentul său imens față de prietenii și de adepții lui, curajul lui și încrederea absolută în Dumnezeu și în propria misiune.”

Celebrul istoric francez, Gustave Le Bon, a afirmat în cartea sa, *Civilizația arabă*:

„Forța nu a fost un factor în răspândirea islamului; și aceasta deoarece arabii lăsașu popoarele pe care le cucereau să își practice propria religie.”

Un alt scriitor european celebru, Thomas Carlyle, a declarat:

„A îl acuza [pe Profet] că s-a bazat pe sabie pentru ca oamenii să răspundă la chemarea lui este o absurditate de neînțeles!”

Istoria, logica, obiectivitatea, precum și cercetarea științifică resping ideea conform căreia Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a impus religia maselor cu forța. Acceptarea voluntară și convingerea totală de adevărul islamului au fost cele care au provocat convertiri în masă în multe țări. Indonezia, Malaiezia, China și mai multe țări din Asia de Sud sunt exemplele grăitoare ale acestei realități. Putem vedea un exemplu al acestui lucru și astăzi - deși într-un mod mai puțin dramatic - în Europa și America de Nord, unde islamul este religia cu cea mai rapidă creștere.

A scris Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) Coranul? A plagiat el Biblia?

Acuzația adusă Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cum că ar fi autorul Coranului este foarte răspândită, mai ales în Occident. Chiar și aceia dintre scriitorii occidentali care au o oarecare simpatie față de islam refuză să admită că Nobilul Coran este o Revelație și că autorul ei este Allah (Dumnezeu) Însuși. Există o tradiție lungă și adânc înrădăcinată în literatura occidentală care consideră Coranul ca fiind lucrarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Astfel, vom analiza această problemă într-un mod extrem de concis, în lumina faptelor istorice bine documentate, a logicii, precum și în raport cu personalitatea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), viața și profesiunea sa.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este probabil persoana cu viața cea mai documentată din Antichitate și din întreaga istorie. Acest fapt ne permite să examinăm cu atenție afirmația conform căreia el însuși (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi scris Coranul. Acesta este un subiect ce necesită numeroase volume, deoarece oamenii de știință au discutat în detaliu sutele de dovezi puternice care stabilesc originea divină a Coranului. Având în vedere subiectul acestei broșuri, vom menționa doar câteva.

În primul rând, era binecunoscut printre arabii din Mecca faptul că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu știa să citească sau să scrie. Coranul însuși afirmă că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost neînvățat, în sensul că el nu putea citi sau scrie. Nimeni din comunitatea meccană nu a încercat să nege această afirmație din Coran:

„(...) Deci credeți în Allah și în Trimisul Său, Profetul cel neînvățat, care crede în Allah și în Cuvintele Sale! Și urmașii! Poate că veți fi călăuziți!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:158]

Așa cum este înregistrat în biografia sa, atunci când îngerul Gavriil (Jibrîl, pacea fie asupra sa!) a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru prima dată la vârsta de 40 de ani și i-a revelat primul verset din Coran: **„Citește!”**, răspunsul lui (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost că nu știa să citească. Astfel, încă de la începutul Revelației, putem observa că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu ar fi fost capabil să redacteze o carte. Într-adevăr, după cum afirmă Coranul, faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era neștiutor de carte a fost, în sine, o cheștiune de Înțelepciune Divină:

„Și tu nu ai citit mai înainte nicio altă carte și nici nu ai scris-o cu dreapta ta (fiindcă era neștiutor de carte). Atunci s-ar fi îndoit cei care tăgăduiesc Adevărul.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:48]

În al doilea rând, de mai multe ori de-a lungul vieții Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), au apărut probleme la care el nu a putut găsi o soluție până când aceasta nu i-a fost revelată de către Allah Preaînțeleptul. În multe dintre aceste cazuri, răspunsul a întârziat, cauzându-i Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o anxietate profundă. Dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi conceput răspunsurile el însuși, de ce-ar fi trebuit să mai aștepte „Revelația”? Iată câteva exemple în acest sens:

- odată, un grup de oameni a acuzat-o pe soția Profetului, ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), de adulter. Aceste acuzații calomnioase au zguduit comunitatea din Medina și au condus la separarea temporară a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de soția lui. În această încercare extrem de

dificilă, el nu a știut ce să facă. În cele din urmă, au fost revelate versetele care au stabilit nevinovăția ‘Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!) și care i-au muștrat pe cei care au adus acuzații false împotriva ei.

- odată, liderii tribului Quraiș i-au adresat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) câteva întrebări cu scopul de a-l testa și pentru a vedea dacă acesta era într-adevăr Trimisul lui Allah. Ei i-au pus întrebări cu privire la diferite povești și chestiuni, cum ar fi: cei șapte adormiți, Dhu-l-Qarnayn, natura spiritului, etc. Au trecut săptămâni întregi fără ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să ofere vreun răspuns, pentru că el nu avea cunoștințe despre ele la acel moment. Ca urmare a întârzierii, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost acuzat de către neamul Quraiș că este un mincinos. În cele din urmă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit prin Revelație un Capitol (Sură) întreg din Coran, numit Peștera (*Al-Kahf*, Capitolul 18), precum și alte versete, răspunzând la toate întrebările care i-au fost adresate de către neamul Quraiș.

- în primele zile ale islamului, musulmanii obișnuiau să se roage cu fața spre Ierusalim. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își dorea să schimbe direcția de rugăciune de la Ierusalim la Mecca, însă nu a făcut acest lucru; în schimb, a așteptat o Poruncă de la Domnul său, ridicând capul către Cer. Coranul afirmă:

„Noi vedem deseori îndreptarea feței tale către Cer. Să te îndreptăm către o *qiblah* care-ți va plăcea (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:144]

După ce Poruncile lui Allah au fost revelate, musulmanii și-au întors imediat fețele în rugăciune în direcția Meccăi, întorcându-se de la Nord la Sud.

În toate aceste cazuri și în multe altele, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a acționat până când nu a primit Revelația cu un răspuns explicit sau cu o poruncă. Așa

a fost mereu, chiar dacă, din cauza întârzierii, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost muștrat și acuzat că ar fi un profet fals. Dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi fost autorul Coranului, el ar fi putut „revela” versetele mai devreme. Acest lucru arată că Nobilul Coran este o Revelație de la Allah Preaînaltul și nu o născocire a lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În al treilea rând, arabii, atât musulmani, cât și nemusulmani, au recunoscut valoarea și măiestria literară a Coranului:

◆ ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) obișnuia să fie jurat al festivalului de poezie din Mecca. Măiestria lui în ceea ce privește limba arabă era impresionantă, însă, atunci când a auzit o parte din Coran, a fost atât de impresionat încât a îmbrățișat imediat islamul. Cum ar fi putut Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să creeze o astfel de capodoperă literară la vârsta de 40 de ani, când el niciodată nu avut un astfel de talent mai înainte?

◆ în mod similar, mulți alții, printre care At-Tufayl ibn ‘Amr ad-Dawsi și Utba ibn Rabi‘ah, au avut astfel de experiențe când au auzit părți din Coran. Ei au repetat mărturisiri precum: „*Am auzit cuvinte cum nu mai auzisem. Pe Allah, nu este nici poezie, nici magie, nici divinație.*” Aceasta era prima impresie de cele mai multe ori. Acest lucru arată că Nobilul Coran a fost ceva dincolo de talentul sau geniul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și că originea sa a fost alta decât Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

În al patrulea rând, există o diferență clară între spusele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și versetele coranice. Spusele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au fost înregistrate în volume, numite volume de *ahadith*, care sunt mai voluminoase decât Coranul. Atunci când vorbea, cuvintele lui nu erau însoțite de nicio experiență excepțională, însă atunci când primea Revelația, avea

de multe ori experiențe anormale. Când versetele îi erau revelate, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) transpira uneori chiar și în zilele reci, fața i se înroșea, corpul său devenea greu etc. Doar se prefăcea? Categorie nu! Cum ar fi putut el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să trăiască o astfel de viață complicată timp de 23 de ani?

Aceasta este diferența dintre *hadith*-uri și Coran. În ceea ce privește Coranul, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a primit prin Revelație textuală de la Allah Preaînaltul, iar, în ceea ce privește *hadith*-urile, acestea reprezintă propriile sale cuvinte.

Un alt punct important în acest sens este diferența uriașă dintre stilul lingvistic al Coranului și cel al *hadith*-urilor. O comparație între ele arată, fără echivoc, că autorul Coranului este complet diferit de cel al *hadith*-urilor. De asemenea, este înregistrat în mod autentic că arabii înșiși au fost surprinși de limbajul Coranului, deoarece nu a fost cunoscut că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi compus vreă piesă literară înainte de primirea Revelației. În mod evident, limbajul Coranului este foarte diferit de cel al Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Chiar și persoanele nevorbitoare de limba arabă pot vedea această diferență imensă de stil și limbaj între Coran și *ahadith*, chiar dacă citesc doar traducerile lor.

În al cincilea rând, o bună parte din Coran include povestiri despre Profeții precedenți (Pacea fie asupra lor!) și popoarele lor. Întotdeauna, concluzia finală este aceea că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a avut cunoștințe anterioare cu privire la niciuna dintre aceste povestiri sau evenimente istorice și că le-a aflat prin Revelație. De exemplu:

• după relatarea povestirii lui Moise (Pacea fie asupra sa!) și a Faraonului, Coranul spune:

„Tu (o, Mohammed) nu ai fost pe coasta de Apus, când i-am dat lui Moise Porunca (Tora), și nici n-ai fost printre

martori. ~ Însă Noi am făcut să se ivească generații (între vremea lui Moise și vremea ta) și vremea care s-a scurs peste ele a fost lungă. Tu nu ai locuit printre oamenii din Madyan ca să reciți (neamului tău) versetele Noastre, dar Noi te-am trimis ca (pe tine ca) Mesager.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 28:44-45]

● de asemenea, Coranul spune, după ce vorbește despre Isus (Pacea fie asupra lui!) și Maria (Pacea fie asupra ei!):

„Acestea sunt dintre veștile necunoscutului pe care Noi îți le revelăm (ție, o, Mohammed!). Tu nu ai fost lângă ei, când ei au aruncat calemurile lor (pentru a hotări) care dintre ei s-o ocrotească pe Maria și nu ai fost lângă ei nici când ei au avut discuția.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:44]

● de asemenea, după ce vorbește despre Profetul Iosif (Pacea fie asupra lui!):

„Aceasta este una dintre istoriile neștiute (necunoscute de Profetul Mohammed și de arabi), pe care Noi ți-o revelăm. Tu nu ai fost lângă ei (lângă frații lui Iosif), atunci când s-au adunat cu toții și au violențat (să-l arunce pe Iosif în fundul puțului).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 12:102]

Versete așa cum sunt cele de mai sus se repetă în mod obișnuit după povestirile din Coran. Astfel, dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi aflat aceste povestiri de la evrei și creștini, de ce I le-ar fi atribuit lui Allah Preaînaltul? A fost el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) un mincinos?

În al șaselea rând, Coranul l-a criticat sever pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în mai multe rânduri:

◆ Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) stătea odată împreună cu unii dintre liderii tribului Quraiș, invitându-i la islam. Un om orb, ‘Abd Allah ibn Umm Maktum, care era deja musulman, a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a-i adresa câteva întrebări cu

privire la islam. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a ignorat, deoarece era ocupat cu transmiterea Mesajului islamului liderilor Quraiș, sperând că aceștia se vor converti la islam. Cu privire la aceasta, i-au fost revelate următoarele versete, care i-au reproșat această atitudine și l-au muștrat:

„El (Mohammed) s-a încruntat și s-a întors cu spatele, ~ Atunci când bărbatul cel orb (‘Abd Allah ibn Umm-Maktum) a venit la el (pentru a îi cere sfatul, în timp ce Profetul era foarte ocupat, predicându-le unora dintre conducătorii tribului Quraiș). ~ Și cum ai putea tu să știi? Poate că el ar putea fi purificat (prin sfatul tău).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 80:1-3]

◆ Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi plăcea să mănânce miere. Odată, el a refuzat să o mai consume după ce soțiile sale (‘Aishah și Hafsa, Allah să fie mulțumit de ele!) l-au descurajat să facă acest lucru, ca urmare a unei dispute ce a avut loc între ele. Allah Preaînaltul i-a reproșat acest lucru și l-a muștrat din nou:

„O, Profetule! De ce îți interzici tu ceea ce Allah ți-a îngăduit, căutând să le mulțumești pe soțiile tale? Și Allah este Ghafūr (Prea Iertător), Rahīm (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:1]

◆ în timpul bătăliei de la Tabūk, unii ipocriți au venit și i-au cerut Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) permisiunea de a nu participa la campania militară. Milostivul Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a acceptat cererea. După aceea, i-a fost revelat următorul verset:

„Allah să te ierte (Mohammed)! De ce le-ai dat tu voie (să rămână acasă și să nu pornească la luptă), înainte de a-i descoperi pe cei aflați întru adevăr și de a-i cunoaște pe cei mincinoși?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:43]

Există multe alte incidente în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost dojenit și muștrat de către Allah Preaînaltul. Întrebarea logică aici este următoarea: de ce ar fi inventat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aceste versete? Chiar dacă i-ar fi revelat cineva aceste versete, de ce le-ar fi păstrat, în ciuda convingerii ferme că ele aveau să fie recitate și citite de-a lungul veacurilor? Răspunsul logic și concret este că acestea nu sunt cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), iar el nu este autorul Coranului.

În al șaptelea rând, una dintre cele mai importante teme ale Coranului este aceea că Sursa lui este Allah Însuși. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu avea niciun drept să adauge sau să ascundă ceva din ceea ce i-a fost revelat:

„Și dacă el (Mohammed) Ne-ar fi atribuit în mod fals (chiar și) câteva vorbe, ~ Cu siguranță l-am fi apucat noi (ca răzbunare) cu putere ~ Și apoi cu siguranță i-am fi tăiat Noi artera inimii (aorta, provocându-i moartea imediată).”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 69:44-46]

Dacă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi fost autorul Coranului, de ce ar fi rostit aceste cuvinte? A fost el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atât de mincinos încât să redacteze Coranul și să inventeze amenințări la adresa lui? Istoria și logica resping această pretindere, mai ales că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cunoscut pentru faptul că nu a rostit nicio minciună de-a lungul vieții sale. Înaintea Profeteției, chiar și păgânii recunoșteau sinceritatea lui, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era cunoscut sub numele de „cel demn de încredere” și „cel sincer”. Trebuie să credem că brusc, la vârsta de 40 de ani, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început nu numai să rostească un șir lung de minciuni, ci și să spună minciuni împotriva lui Allah Însuși? Pur și simplu ilogic!

Acuzația de plagiere a Bibliei

Acuzația că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi plagiat Biblia este nefondată, din următoarele motive:

- **în primul rând**, există sute de referințe în Nobilul Coran cu privire la incidente care au avut loc în trecutul îndepărtat și care nu se găsesc în Biblie. Spre exemplu, căința lui Adam (Pacea fie asupra sa!) din Paradis și acceptarea acesteia de către Dumnezeu, lucru care respinge baza conceptului creștin de păcat originar. Coranul menționează, de asemenea, diverse întâmplări din viețile Profetilor (Pacea fie asupra lor!) care lipsesc din Biblie. Un exemplu este aruncarea lui Avraam (Pacea fie asupra sa!) în foc doar pentru a fi salvat de către Allah Preainaltul și construirea de către el a locului de cult sfânt, *Ka 'bah*, în Mecca. Se relatează, de asemenea, multe părți esențiale din viețile lui Noe și Isus (Pacea fie asupra lor!), unele dintre ele contrazicând complet narațiunea biblică. De unde a primit Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) toate aceste informații? În mod sigur, nu ar fi putut fi din Biblie. Cum poate susține cineva rațional că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plagiat Biblia?

- **în al doilea rând**, în ceea ce privește acuzația că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi învățat tot Coranul de la călugărul creștin Bahira, aceasta este o acuzație absurdă din cel puțin două motive:

- ♦ întâlnirea dintre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și călugăr a fost una foarte scurtă, pe când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea doar 12 ani. Călugărul i-a invitat pe oamenii din caravana cu care călătorea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) la o cină, în timp ce aceasta se afla în drum spre Siria. Este de neconceput ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să fi învățat tot ceea ce avea nevoie să învețe de la Bahira de-a lungul unei singure întâlniri atât de scurte. Mai mult

decât atât, nu există nicio înregistrare care să arate că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi învățat Biblia de la Bahira, deși există relatări în care călugărul prezice Profetia lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), despre care aflase din Scripturile creștine și evreiești.

◆ părți mari din Coran (inclusiv multe dintre Capitolele sale lungi, așa cum sunt Capitolele 5, 8, 9, 24, 33, 48, etc.), se ocupă cu problemele politice și sociale cu care s-a confruntat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în Medina timp de mai mult de zece ani. Cum ar fi putut aceste Capitole să îi fie dictate de către Bahira? Este șocant faptul că un astfel de argument a fost transmis de către un autor francez, care a pretins că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a învățat întreg Coranul de la Bahira într-o singură întâlnire scurtă.

După cum am menționat deja, există multe pretinderi conform cărora Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a învățat o mare parte a referințelor istorice din Coran de la creștinii sau evreii care trăiau pe timpul său. O astfel de pretindere afirmă că doi misionari creștini ar fi vizitat Mecca în timpul târgurilor anuale, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi primit informații de la ei. Însă, acești creștini au murit cu mult înainte ca Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se fi născut și, astfel, este imposibil ca ei să-l fi învățat ceva.

A pornit Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) numeroase războaie barbare și sângeroase?

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Mesagerul Milei, nu a prescris războiul ca pe o stare naturală, însă, în același timp, războiul nu putea fi pur și simplu abolit. Ceea ce poate face orice lider reformator sau spiritual este să minimalizeze brutalitatea acestuia. La Porunca lui Allah, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încercat să stabilească norme de război care făceau ca acesta să fie cât mai uman, încurajau pacea și reduceau pierderile de vieți omenești.

Abordarea profetică a războiului poate fi apreciată mai bine privind câteva statistici. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost nevoit să se apere, din punct de vedere militar, în mai multe rânduri, însă numărul total de pierderi omenești care a rezultat din acest fapt este surprinzător de mic, în comparație cu alte bătălii și războaie similare din istoria omenirii. Dintr-un total de 28 de bătălii și 38 de campanii militare, totalul pierderilor, de ambele părți, s-a ridicat la aproximativ 1.284 de vieți.

Cineva ar putea susține că motivul numărului scăzut de victime este numărul mic al combatanților care au participat la diferitele campanii. Însă, o examinare atentă arată că procentul persoanelor ucise în aceste războaie în raport cu numărul de oameni care au participat la ele nu a depășit 1,5%. Având în vedere că Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a câștigat majoritatea acestor bătălii, numărul victimelor indică faptul că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu poate fi numărat printre cuceritorii și generalii militari nemiloși și barbari ai istoriei umane - de fapt, nici pe departe.

Comparați numerele de mai sus cu alte războaie din istoria omenirii. De exemplu, numai în al doilea război mondial, procentul dintre numărul persoanelor ucise (inclusiv civili) și numărul combatanților care au fost implicați în acest război a fost de 351%, adică, 10.600.000 de persoane au participat la acest război și, totuși, numărul pierderilor umane a fost de aproximativ 54.800.000.

Contrar promovării războiului barbar, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a adus schimbări radicale în modul de desfășurare al războiului, limitând în mod radical folosirea violenței împotriva altora. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trăit într-o lume în care războiul era brutal și agresiv, la fel cum este și astăzi, de altfel. La fel ca Imperiul Roman și cel Persan din acea vreme, triburile arabe se implicau în luptă mai mult pentru câștiguri materiale decât pentru vreun scop moral superior. Însă, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a schimbat radical acest lucru.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a impus respectarea unor principii morale importante chiar și în tumultul războiului. În primul rând, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a redefinit conceptul de război. Prin introducerea unui termen complet nou - *jihad fi sabil Allah* - el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a purificat războiul de interese pur materiale și de motive egoiste. *Jihad* înseamnă „străduință, a depune un efort susținut pentru a elimina nedreptățile și opresiunea impusă de alții”. Prin adăugarea cuvintelor „pe calea lui Allah” (*fi sabil Allah*), el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a învățat pe oameni că războiul nu trebuie să fie purtat de dragul sinelui, al prăzii, al mândriei, prestigiului, subjugației sau oprimirii altor persoane. Această credință a fost ca un liant ce a susținut principiile războiului și a ținut în frâu toate nedreptățile potențiale inerente din cadrul acestuia.

Sub acest nou concept de război, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a introdus o serie completă de legi, care cuprindea conduita de război: limitele sale morale, componentele, drepturile și obligațiile; diferența dintre combatanți și civili și drepturile lor; drepturile emisarilor, ale prizonierilor de război și ale popoarelor cucerite. Toate aceste principii au fost exprimate în mod clar și fără echivoc de către Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat, de asemenea, sanctitatea vieții umane, fie că este vorba de un musulman sau de un nemusulman. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întruchipat versetul coranic:

„De aceea am prescris Noi pentru fiii lui Israel că cel care ucide un suflet nevinovat deuciderea altui suflet sau de o altă stricăciune pe Pământ, este ca și când i-ar ucide pe toți oamenii (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:32]

Prin intermediul acestei Instrucțiuni Divine, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a purificat războiul de orice motiv egoist și scop necurat. Adepții săi, deși cu siguranță au fost - și încă sunt - predispuși la greșeli mari, au fost, în general, exemple remarcabile ale acestor principii.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis jaful, banditismul și vandalismul, care erau la ordinea zilei în războaiele de dinaintea timpului său. De exemplu, după ce a fost semnat tratatul de pace de la Khaybar, unii dintre tinerii musulmani au început să jefuiască proprietățile evreiești. Liderul evreu a venit la Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-a întrebat: *„Este normal ca oamenii tăi să sacrifice măgarii noștri, să mistuie recoltele noastre și să ne bată femeile?”* Imediat, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a

poruncit întregii armate să intre în moschee pentru rugăciune și le-a spus:

„(...) Allah nu vă permite să intrați în casele oamenilor Cărții fără permisiunea lor, să le bateți femeile și să le mâncați recoltele (...)” (Abu Dawud)

Dacă un animal se afla pe drum și soldații doreau să ia laptele său, ei nu puteau face acest lucru decât dacă li se acorda permisiunea. Prin urmare, chiar și pe timp de război, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat importanța respectării regulilor și a respectului față de averea și drepturile altor persoane, ceea ce reprezintă mult mai mult decât lucrurile pe care le vedem în războaiele moderne.

În trecut, armatele distrugeau recolte, terenuri agricole, proprietăți și chiar sate întregi. Dar Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis uciderea civililor, așa cum sunt femeile, copiii, bătrânii, bolnavii, răniții, orbii, persoanele cu handicap, bolnavii mintal, călătorii sau călugării. De fapt, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a permis doar uciderea celor din primele linii de front; toți cei din spatele lor fiind feriți de atac. În mod remarcabil, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a oferit mult mai mult decât ceea ce este menționat în teoriile de război just ale zilelor noastre.

Odată, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a văzut cadavrul unei femei pe câmpul de luptă și s-a supărat foarte tare. Prin urmare, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a trimis comandantului său, Khalid ibn al-Walid (Allah să fie mulțumit de el!), porunca:

„(...) să nu ucidă femei sau servitori angajați.” (Abu Dawud)

Mai mult decât atât, Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit în mod

specific musulmanilor să nu ucidă călugări sau persoane care se roagă și să nu distrugă lăcașurile de cult.

Înainte de islam, atât arabii, cât și nearabii, în ardoarea răzbunării, își ardeau dușmanii de vii. Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis categoric acest lucru:

„(...) Nimeni nu trebuie pedepsească cu foc, în afară de Domnul focului!” (Abu Dawud)

De asemenea, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis profanarea și mutilarea cadavrelor adversarilor prin tăierea membrilor.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis uciderea prizonierilor de război, declarând că:

„(...) O persoană rănită dintre ei nu trebuie să primească ultima lovitură (care o va ucide), prizonierii lor nu trebuie uciși, nicio persoană care scapă fugind nu va fi urmărită (...)” (Al-Bazzar și Al-Hakim)

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a afirmat, de asemenea, că nu se poate încălca încrederea cuiva și nu pot fi ucise persoanele cu care a fost încheiată pacea. Niciun tratat nu trebuie să fie încălcat:

„(...) Nu furați din prada de război și nu încălcați tratatele! Nu mutilați cadavrele și nu ucideți femeile! Nu ucideți copiii și bătrânii! (...)” (At-Tabari)

Astăzi, în epoca războaielor constante sub pretextul „atacurilor preventive”, aceste învățături demonstrează personalitatea lui justă – un Mesager pentru timpul nostru.

Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut tot posibilul pentru a reduce cât mai mult numărul victimelor umane. Oricine studiază în mod obiectiv războaiele Mesagerului Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah

fie asupra sa!) și le compară cu alte războaie din istoria omenirii, inclusiv cu războaiele timpurilor noastre moderne (așa cum sunt războaiele din Irak, Afganistan și războiul împotriva terorismului), poate conchide cu ușurință că războaiele sale au fost mai puțin sângeroase – și mai umane.

Mulți îl prezintă pe Mesagerul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ca pe un instigator la război și ca pe o persoană însetată de sânge, de parcă luptele ar fi fost ocupația sa principală. Însă, în realitate, din cei zece ani de viață în Medina, doar 795 zile le-a petrecut în lupte și campanii militare. Restul din cei zece ani (care sunt aproximativ 2865 zile) l-a petrecut cu aducerea de schimbări revoluționare în viața oamenilor și reformarea în totalitate a unei societăți păgâne. Acest fapt istoric este trecut cu vederea de majoritatea biografilor și de aproape toți scriitorii occidentali, care îl descriu ca pe un instigator la război.

Este adevărat că Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a impus pedepse corporale barbare?

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Mesagerul Milei, a transformat o societate afectată de crime și nedreptăți într-una pe care musulmanii o credeau a fi utopică. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a reușit acest lucru urmând Poruncile lui Allah Preaînaltul și, printre altele, a soluționat aspectele negative ale societății prin aplicarea unui sistem juridic just și funcțional.

Să luăm ca exemplu cazul adulterului și al promiscuității sexuale. Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ajuns în Medina, adulterul era în floare și prostituția era o afacere profitabilă. În primul rând, el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ridicat conștiința morală a poporului său împotriva unor astfel de vicii, fapt care i-a luat un timp considerabil. Apoi, a închis porțile bordelurilor și a purificat întreaga comunitate.

Pentru a înțelege sistemul juridic profetic, trebuie să conștientizăm faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost preocupat de toate aspectele vieții: de la tărâmul personal la cel social și spiritual. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a abordat preocupările individului și ale societății, atât pe cele lumești, cât și pe cele din Viața de Apoi.

În ceea ce privește această lume, dacă analizăm beneficiile sociale ale sistemului juridic introdus de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ne dăm seama că, în esență, sistemul juridic islamic (*Shari'ah*) are multe în comun cu majoritatea sistemelor juridice. De exemplu, în încercarea de a obține siguranța în societățile umane, sistemele juridice - inclusiv

cel islamic - folosesc principiul descurajării, ideea fiind că, prin introducerea unei amenințări cu pedeapsa, este mai puțin probabil ca individul să comită o anumită infracțiune.

Să luăm, spre exemplu, infracțiunea de omor. În cazul în care o persoană ar ști că nu se va întâmpla nimic cu ea dacă omoară pe cineva, aceasta nu ar fi la fel de descurajată să comită un astfel de act decât dacă ar ști că va petrece mult timp în închisoare sau poate își va pierde propria viață ca urmare a acțiunilor sale. Prin descurajarea unui individ de la comiterea de acte atroce, prin pedepsire, sunt salvate mai multe vieți, iar societatea este mai sigură, după cum spune Nobilul Coran:

„Și aveți în talion (pavăză pentru) viață, o, cei dăruiți cu minte (...)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:179]

În încercarea de a echilibra interesele victimelor și ale societății, sistemele juridice – inclusiv sistemul juridic islamic (*Shari'ah*) - folosesc principii de pedeapsă și restituire. Prin pedeapsă și restituire, societatea ia înapoi de la criminal profitul pe care acesta l-a obținut pe nedrept de la societate și victimă, prin comiterea infracțiunii în cauză. În caz contrar, dacă infractorul ar rămâne nepedepsit, balanța dreptății ar fi dezzechilibrată și ar fi nedrept atât față de restul membrilor societății care respectă legea, cât și față de victimele infracțiunilor.

În ceea ce privește pedeapsa, mulți ar putea argumenta că acest concept face prea puțin pentru a ajuta victimele sau criminalii. De exemplu, uciderea unui criminal nu poate aduce înapoi viața victimei și duce numai la pierderea unei alte vieți. Mai mult decât atât, mulți susțin că victimele ar trebui să fie încurajate să ierte și nu să ceară răzbunarea - înțelegând că iertarea este mai aproape de civilizație, iar răzbunarea este strâns legată de barbarie.

Într-adevăr, Legea islamică (*Shari'ah*) abordează aceste preocupări și altele, dând două opțiuni victimei: a ierta sau a cere răzbunare. De fapt, Coranul încurajează victima să îl ierte pe răufăcător spre beneficiul ambelor părți. Cu toate acestea, în unele

cazuri, victimele și membrii familiilor acestora pot fi copleșiți de durere ca urmare a infracțiunii și nu văd nicio soluție în afară de a se răzbuna pe criminal sau de a-i cere să plătească pentru crima sa sub forma unor compensații financiare sau alte mijloace. În aceste cazuri, ideea de răzbunare și restituire caută să abordeze interesele victimei și ale societății în general. Nesoluționarea acestui aspect al relațiilor sociale poate duce la nedreptăți; astăzi, anumite sisteme juridice sunt atât de îngăduitoare în ceea ce privește pedepsele, încât autorii de infracțiuni odioase, așa cum sunt violul sau abuzul sexual asupra copiilor, primesc doar o palmă peste încheieturile mâinilor, lăsând victimele chinuite de ideea că agresorii lor rămân nepedepsiți în timp ce ele trebuie să trăiască cu suferința lor pentru tot restul vieții.

Cu toate acestea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Mesagerul Milei, nu a uitat infractorul și s-a preocupat de reformarea spirituală a lui, oferindu-i de cele mai multe ori o a doua șansă; în cazul în care el se căia după primul act infracțional și își remedia purtarea, putea să scape fără pedeapsă.

În ceea ce privește infracțiunea de adulter, Coranul afirmă:

„Pe cei doi dintre voi (bărbați sau femei), care se împreună între ei, pedepsiți-i cu asprime. Dar dacă ei se căiesc și se îndreaptă, atunci lăsați-i în pace, căci Allah rămâne Primitor al căinței și Îndurător.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:16]

Mai mult decât atât, pedeapsa în sine este văzută ca o formă de purificare spirituală pentru infractor. Astfel, un infractor care este preocupat de spiritualitatea sa și de Viața de Apoi, ar putea alege el însuși să fie pedepsit pentru infracțiunile sale.

Povestea lui Maiz ibn Malik este destul de grăitoare în această privință. Maiz a comis adulter și a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), mărturisindu-și infracțiunea și insistând asupra purificării sale prin pedeapsă, fiind pe deplin conștient că pedeapsa pentru o astfel de infracțiune

era lapidarea vinovatului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întors de trei ori și i-a întrebat pe membrii tribului lui dacă acesta era sănătos sau dacă era ceva în neregulă cu el. Ei au insistat că Maiz era sănătos și că era unul dintre cei mai evlavioși dintre ei. Numai după ce Maiz a insistat să fie pedepsit pentru a patra oară și după ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost asigurat că Maiz era complet sănătos, a fost acceptată cererea sa.

Într-un incident similar, o femeie care comisese adulter a cerut să fie pedepsită și, la fel ca în cazul lui Maiz, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut să plece. Numai după ce ea a insistat asupra pedepsei, aceasta i-a fost aplicată. Chiar și atunci, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a lăudat căința ei extraordinară și s-a rugat pentru ea. Acest lucru arată gradul ridicat de conștiință morală cu care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a alimentat inimile și mințile adeptilor săi. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a implementat pedepse înainte ca societatea în care acestea urmau să fie aplicate să fi fost pregătită pentru aceasta.

Trebuie remarcat faptul că învățăturile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la dreptul penal nu au fost menite să fie aplicate fără a fi luate în considerare circumstanțele infractorului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a susținut că o anumită pedeapsă este adecvată în orice împrejurare.

Importanța contextului în aplicarea pedepselor corporale se poate observa în cazul infracțiunii de furt. În orice societate organizată, furtul este privit ca fiind un act sancționabil. Cu toate acestea, pot exista cazuri în care o persoană se vede obligată să facă acest lucru și, în acest caz, pedeapsa poate fi înlăturată. De exemplu, într-o perioadă de foamete, în timpul conducerii celui de al doilea calif al islamului, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), pedeapsa corporală pentru furt, care este amputarea mâinii, nu a fost aplicată, deoarece în acele vremuri de

lipsă și foamete, furtul a fost considerat a fi o infracțiune mai degrabă din necesitate, decât din răutate.

Pedepsele islamice, în special cele privitoare la adulter și furt, sunt menite să fie implementate doar într-o societate islamică în care justiția socială și conștiința morală predomină și unde nu există niciun motiv pentru săvârșirea de infracțiuni, în afară de răutatea umană. Profetul Milei (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a implementat niciodată vreo pedeapsă într-un alt context decât acesta.

Trebuie să precizăm faptul că lapidarea ca pedeapsă pentru adulter, chiar dacă nu se practică în zilele noastre de către evrei și creștini, este poruncită și în Tora, o Scriptură Sfântă pentru ambele religii.

A încurajat Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) subjugarea și opresiunea femeilor?

Unii susțin că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a încurajat opresiunea femeilor, după cum reiese din acțiunile sale și din principiile pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a transmis adeptilor săi. Unii întrebă: cum poate fi respinsă opresiunea femeilor de unii musulmani rătăciți, dacă aceasta a fost aprobată de către Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) însuși? Mai mult decât atât, din moment ce Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a prescris legi pentru femei din perspectiva unui bărbat și a societății tribale și patriarhale în care a trăit, acest lucru a condus, în mod natural, la diminuarea statutului femeilor. Prin urmare, continuă argumentarea lor, atitudinile și legile islamice trebuie să fie privite ca fiind depășite și ca având nevoie de revizuire.

Însă, este adevărat faptul că învățăturile și practicile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) aprobă opresiunea față de femei? Mai mult decât atât, s-au bazat învățăturile sale pe cunoștințele sale personale, pe experiența sa sau pe condițiile societății în care a trăit? Sunt atitudinile islamice față de femei legate de condițiile personale, sociale și istorice?

Iată ce spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran:

„El (Allah) este Cel care v-a creat dintr-un singur suflet și din el a făcut-o și pe perechea lui, lângă care el să poată găsi liniște (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:189]

Acest verset important exprimă egalitatea în esență dintre bărbați și femei. Este un principiu care se bazează pe o viziune generală asupra omenirii în islam: aceea că bărbații și femeile sunt

egali în ceea ce privește căutarea fericirii supreme. Chiar dacă Legea islamică admite anumite diferențe biologice și sociale între bărbați și femei, acest punct de vedere general al egalității dintre sexe nu este neglijat niciodată.

În același timp, normele și reglementările aplicabile femeilor care par a fi discriminatorii dintr-o perspectivă modernă, nu s-au bazat pe opinia personală a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau pe contingentele istorice. În schimb, musulmanii au credea că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cel care a transmis Mesajul Divin care poartă în el Înțelepciunea atotcuprinzătoare. Pentru a înțelege aspectele Înțelepciunii lui Allah, este nevoie de înțelegere spirituală și de experiență. Astfel, pentru un musulman, acestea nu trebuie să fie respinse doar pentru că se află în contradicție cu unele tendințe moderne.

Trebuie adăugat că, deși există diferențe biologice și sociale între sexe, etica Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) conectează bărbatul și femeia într-un mod semnificativ: în realizarea de fapte bune. Cei doi au menirea de a fi agenți ai binelui și de a se ajuta unul pe celălalt în această misiune. Coranul nu numai că descrie femeile ca având idealul nobil de a atinge virtutea și cunoașterea, ci de asemenea, stabilește o legătură indisolubilă între rolul bărbaților și cel al femeilor; astfel, un sex nu este privilegiat peste celălalt. În descrierea relației dintre un soț și soția sa, Coranul spune:

„(...) ele vă sunt veșmânt vouă, iar voi le sunteți veșmânt lor (...)” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:187]

Ambii parteneri trebuie să se sprijine reciproc în căutarea binelui.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu numai că a tratat femeile în mod drept, dar a înălțat, de asemenea, statutul lor într-o societate care considera femeile ca fiind un blestem. Aceasta era o societate care îngropa fetele nou-născute de vii pentru a proteja o imagine distorsionată a onoarei.

Două cazuri decisive demonstrează grija și rangul atribuite femeilor. În primul rând, atunci când era pe patul de moarte, moment în care orice persoană se preocupă de cele mai importante chestiuni, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a sfătuit în mod ferm companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) să le trateze pe femei cu blândețe și compasiune.

Un alt prilej a fost discursul său din cadrul Pelerinajului de Adio de pe Muntele Arafat, la care s-a relatat că au participat în jur de 120.000 de oameni. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a profitat de această ocazie unică și rară pentru a-și instrui companionii (Allah să fie mulțumit de ei!) să trateze femeile în mod corect și cu compasiune, avertizându-i să nu cumva să se întoarcă la practicile vechi și nedrepte.

Sute de exemple pot fi citate din viața sa, care arată că el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a tratat femeile cu compasiune, demnitate și respect. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a arătat respect nu numai față de femeile musulmane, ci și față de femeile nemusulmane. Femei din diverse medii și de diferite rase au găsit în el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) un refugiu și un protector milostiv. Această afirmație poate fi dovedită de numeroase cazuri, însă acest lucru depășește sfera de interes a acestui proiect.

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a învățat pe oameni că: **„femeile sunt jumătățile gemene ale bărbaților”**. Aceasta este o afirmație explicită a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a proclamat egalitatea dintre femei și bărbați în ceea ce privește statutul și rangul. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un om a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și l-a întrebat:

„«O, Mesager al lui Allah, față de cine trebuie să arăt cel mai bun comportament?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat: «Și apoi cine?» Mesagerul lui Allah (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Mama ta.» Omul a întrebat iar: «Și apoi cine?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: «Tatăl tău.»» (Al-Bukhari)

Pentru cei mai puțin familiarizați cu limba arabă, răspunsul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) - „**tatăl tău**” rostit cu a patra ocazie indică statutul elevat al maternității asupra paternității, precum și statutul foarte înalt al femeilor în islam.

Cu altă ocazie, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credinciosul nu trebuie să urască femeia credincioasă (soția). Dacă îi displace una dintre caracteristicile ei, va fi mulțumit de alta.” (Muslim)

De fiecare dată când fiica sa, Fatimah (Allah să fie mulțumit de ea!), venea la casa lui, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o saluta, o săruta pe obraz și o așeza în locul lui. Ori de câte ori el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) o vizita, ea făcea același lucru: se ridica în picioare să-l salute, să-l sărute și îl așeza în locul ei. Femeile bătrâne, sclavele și femeile pe care mulți le considerau neimportante, puteau să-l abordeze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și să meargă alături de el pe străzile din Medîna, unde primeau ajutorul lui pentru nevoile lor. În Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ele au găsit întotdeauna o mână de ajutor. Astfel au fost smerenia, sensibilitatea și mila sa față de femei.

Sute de exemple pot fi citate din viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care arată că el a tratat femeile cu compasiune, oferindu-le cea mai mare demnitate și respect. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a arătat respect și demnitate nu numai față de fetele și femeile din comunitatea lui, ci, de asemenea, față de femeile nemusulmane și

față de cele din afara comunității. Femeile din diverse medii, rase și de vârste diferite au găsit la el (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) adăpost și milă.

A fost Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) antisemit și a măcelărit el bărbații, femeile și copiii tribului evreiesc Qurayza? A planificat el epurarea etnică a evreilor din Peninsula Arabică?

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a predicat evreilor, sperând și rugându-se pentru mântuirea lor. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a învățat pe companionii săi să îi urască pe evrei sau să îi extermine. Incidentul cu Banu Qurayza este adesea menționat ca fiind un exemplu al uciderii brutale a evreilor nevinovați, însă fără prezentarea contextului istoric. Conflictul nu a fost cauzat de credința iudaică, ci de un război în care Banu Qurayza a ales să se implice.

Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a venit la Medina, el a făcut un pact constituțional cu evreii, care erau o minoritate. Li s-au oferit drepturi și libertăți și au trăit în pace pentru un timp. Musulmanii nu le făceau niciun rău.

Pentru a oferi un exemplu: odată, un evreu și un musulman se certau. Atunci când evreul l-a lăudat pe Moise (Pacea fie asupra sa!), spunând că îi este superior Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), musulmanul l-a insultat pe evreu. Acesta s-a plâns Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus: „***Nu-mi atribui mie superioritate peste Moise.***” Acesta a fost contextul conviețuirii religioase al incidentului cu Banu Qurayza.

Pactul pe care Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a făcut cu evreii, împreună cu alte triburi

din Medina, a reprezentat o parte dintr-o constituție scrisă, care este considerată a fi una dintre cele mai vechi din istorie. O întreagă secțiune a constituției le-a fost dedicată în mod special evreilor.

Principalele clauze ale constituției care abordau relațiile dintre musulmani și evrei spuneau că aceștia trebuiau să conviețuiască în pace. Ambii aveau obligația de a proteja orașul Medina, iar dacă ar fi avut loc vreo agresiune străină, toți trebuiau să apere orașul și să împartă greutățile financiare.

Acest tratat de pace a inclus triburile evreiești principale din Medina, la acea vreme: Banu Qurayza, Banu Nazir și Banu Qaynuqa. Deși au existat alte triburi evreiești care au trăit în pace cu musulmanii, aceste triburi, în special, nu au respectat tratatul și, unul după altul, l-au și încălcat.

În primul rând, Banu Nazir a încercat să-l asasineze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fapt care a condus la un război între musulmani și acest trib. În al doilea rând, Banu Qaynuqa a încălcat dreptul unei femei musulmane prin expunerea forțată a părților ei private, în timp ce ea se afla în piață. Acest lucru a condus la un alt conflict între musulmani și evrei. Drept urmare, ambele triburi evreiești au fost expulzate din Medina, din cauza încălcării tratatului și a constituției.

În ceea ce îi privește pe Banu Qurayza, aceștia nu numai că au încălcat tratatul, ci au și conspirat cu meccanii și cu alte triburi arabe pentru a ataca Medina, cu scopul de a-i nimici pe musulmani pentru totdeauna. În prezent, astfel de acțiuni ar fi clasificate ca fiind cazuri de trădare și insurgență.

Evreii și aliații lor mășăluiau spre Medina cu o armată de zece mii de oameni în timp ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) avea doar trei mii de soldați. Lupta care a urmat a fost numită „Bătălia șanțului”, pentru că musulmanii, ca tactică de apărare, au săpat un șanț în jurul Medinei.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu se mai confruntase niciodată cu o astfel de situație critică și alarmantă, în toată experiența sa militară. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trebuit chiar să trimită femeile și copiii musulmani la periferia Medinei, pentru siguranța lor. Musulmanii s-au temut că întreaga comunitate va fi exterminată.

Coranul descrie situația astfel:

„Când ei au venit la voi de deasupra voastră și de sub voi (din susul văii și din josul ei) și când ochii voștri au fost tulburați și inimile v-au ajuns în gât (din pricina spaimii) și v-ați făcut voi fel de fel de gânduri în privința (Făgăduinței) lui Allah.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:10]

Dintr-odată, a început să sufle un vânt violent, care, strategic, era în favoarea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a armatei sale. Lupta interminabilă și condițiile climatice dificile i-au forțat pe dușmanii musulmanilor să plece în cele din urmă. Recunoscând înfrângerea totală, meccanii și celelalte triburi au părăsit Medina. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a plecat imediat spre Banu Qurayza. După un asediu de aproape o lună, Banu Qurayza s-a predat.

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a trebuit să hotărască soarta a 700 de prizonieri de război care aparțineau tribului Qurayza. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a luat nicio decizie cu privire la ei, ci a lăsat acest lucru pe mâna unui judecător, Sa'd ibn Muadh, care a fost un aliat al Banu Qurayza și conducătorul unui trib important din Medina.

Sa'd a făcut un angajament cu ambele părți - Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pe de o parte și liderii Banu Qurayza pe de altă parte – conform căruia verdictul lui avea să fie respectat. Verdictul final al lui Sa'd a fost ca aceia care au luptat împotriva musulmanilor să fie uciși, iar femeile și copiii să

fie luați prizonieri. Această hotărâre a fost aplicată în conformitate cu acordul voluntar al evreilor de a respecta verdictul final.

Banu Qurayza s-a confruntat, din păcate, cu această pedeapsă aspră din cauza actului lor foarte grav de trădare, care a subminat în întregime stabilitatea, și așa fragilă, a comunității. De fapt, evreii nu au avut obiecții față de această hotărâre, deoarece decizia lui Sa'd s-a bazat pe legea iudaică, după cum apare în Tora:

„Când te vei apropia de o cetate ca să te bați împotriva ei, s-o îmbii cu pace. Dacă primește pacea și-ți deschide porțile, tot poporul care se va afla în ea să-ți dea bir și să-ți fie supus. Dacă nu primește pacea cu tine și vrea să facă război cu tine, atunci s-o împresori. Și după ce Domnul, Dumnezeuul tău, o va da în mâinile tale, să treci prin ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească. Dar să iei pentru tine nevestele, copiii, vitele, și tot ce va mai fi în cetate, toată prada, și să mănânci toată prada vrăjmașilor tăi, pe cari ți-i va da în mână Domnul, Dumnezeuul tău.” [Deuteronom, 20:10-14]

Un scriitor hindus, Nadhuran, a concluzionat, după un studiu detaliat al tratatului istoric și al hotărârii judecătorești luate împotriva lui Banu Qurayza:

„(...) deși pare dur, verdictul lui Sa'd a fost corect. În primul rând, acest verdict este în concordanță cu legile lor (ale evreilor). În al doilea rând, verdictul a fost luat de un mediator, care a fost aliatul lor și pe care ei înșiși l-au ales să hotărască între ei și Mohammed.”

Autoarea prolifică și savantul religiilor comparative, Karen Armstrong a spus:

„(...) Cu toate acestea, este important să reținem că membrii tribului Qurayza nu au fost uciși din motive religioase sau rasiale. Niciunul dintre celelalte triburi evreiești din oază nu a obiectat și nu a încercat să intervină, deoarece, se vedea în mod

clar că era o chestiune pur politică și tribală (...) Oamenii din Qurayza au fost executați pentru trădare. Celelalte șaptesprezece triburi evreiești din Medina au rămas în oază, trăind în relații de prietenie cu musulmanii timp de mai mulți ani, iar Coranul a continuat să insiste ca musulmanii să-și amintească de înrudirea spirituală cu oamenii Cărții (...)”

Prin urmare, din contextul detaliat al acestui incident, reiese în mod clar faptul că acuzația de epurare etnică sau genocid asupra evreilor din Medina este nefondată.

Îi atribuie musulmanii divinitatea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?

Având în vedere monoteismul pur și strict al islamului, această întrebare pare, la prima vedere, irelevantă și chiar absurdă. Însă, din cauza faptului că musulmanii îl respectă foarte mult și îl cinstesc în mod deosebit pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), mulți nemusulmani, în special din Occident, cred, în mod eronat, că musulmanii i se închină lui. Într-adevăr, unii dintre ei îi acuză pe musulmani că aceștia cred în faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Dumnezeu.

Evenimentul spectaculos care a avut loc la moartea sa este de ajuns pentru a pune capăt tuturor îndoielilor legate de această chestiune. Atunci când Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a murit, companiile săi (Allah să fie mulțumit de ei!) și, în special, cei apropiați lui, au fost reticenți în a crede vestea. Unul dintre cei mai puternici dintre aceștia, care ulterior a ajuns să fie al doilea calif, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), nu numai că nu a acceptat faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) murise, ci chiar a amenințat cu moartea pe cel care avea să răspândească acest „zvon”. Însă, prietenul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al lui ‘Omar, Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de ei!), după ce s-a asigurat că viața pământească a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) luase sfârșit, s-a ridicat și a afirmat cu fermitate:

„O, oameni! Dacă vreunul dintre voi i se închină lui Mohammed, Mohammed este mort. (Însă) dacă cineva dintre voi I se închină lui Allah, Allah este viu și Nemuritor.”

Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) a recitat apoi versetul care i-a fost revelat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) după bătălia de la Uhud, când mulți musulmani au fost șocați de zvonul fals al morții sale:

„Și Mohammed nu este decât un Trimis - și au mai fost înainte de el și alți Trimși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre? (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:144]

Versetul a avut un asemenea impact asupra oamenilor, încât a fost ca și cum l-ar fi auzit pentru prima dată.

Înainte de moartea sa, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a avertizat pe toți companionii săi (Allah să fie mulțumit de el!) să nu-l idolatrizeze sau să i se închine, așa cum au făcut adepții altor Profeți (Pacea fie asupra lor!). El i-a învățat fără încetare că, deși era Trimisul lui Allah, era doar un om și, astfel, un muritor.

Coranul afirmă fără echivoc:

„Spune (o, Mohammed, oamenilor Scripturii și idolatrilor): «Ci eu sunt doar un om, ca și voi!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:110]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis construirea unui lăcaș de cult deasupra mormântului său. De fapt, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost înmormântat în casa lui, care era alipită de moscheea principală din Medina. Mormântul său a rămas până astăzi atașat de moschee, iar musulmanii, în timp ce vizitează moscheea și se roagă în ea, vizitează și mormântul său și trimit binecuvântări asupra lui. Ei nu i se roagă pentru vreun beneficiu, deoarece acest lucru este strict interzis în islam.

În cele din urmă, este important de remarcat faptul că nicio sectă islamică nu-l consideră pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) Dumnezeu și nu i se închină.

Este Dumnezeu lui Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) Răzbunător?

Aceasta este o concepție greșită care este adânc înrădăcinată în atitudinea occidentală față de islam și care nu are niciun fel de teme. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a fost trimis ca o îndurare pentru întreaga creație, i-a învățat pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) că Allah Preaînaltul are multe Nume pe care le-a revelat creației Sale. Printre acestea, Preamilostivul și Prea Îndurătorul sunt Atributele cel mai des citate în Coran și două dintre cele mai importante.

Fiecare Capitol (cu excepția unuia) din Coran începe cu invocarea: „***În numele lui Allah Ar-Rahman (Preamilostivul), Ar-Rahîm (Prea Îndurătorul)***”. De fapt, Numele de „Preamilostivul” (*Ar-Rahman*), ca Nume al lui Allah, nu le era cunoscut arabilor atunci când acesta a fost revelat pentru prima dată în Coran. El le-a fost introdus prin Revelație, iar când au întrebat la ce face referire, Allah Preaînaltul a revelat versetul:

„Spune: «Chemați-L Allah sau chemați-L Preamilostivul, oricum L-ați chema, ale Lui sunt Numele cele mai frumoase!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:110]

Mai mult decât atât, Numele de „Preamilostivul” nu este numai unul dintre numeroasele Sale Nume frumoase, ci deține, de asemenea, un loc foarte important în islam. Un principiu stabilit al islamului este acela că Mila lui Allah este mai mare decât Mânia Lui. Într-adevăr, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a relatat că Allah Preaînaltul spune:

„(...) *Îndurarea Mea este mai mare decât Mânia Mea.*”
(Al-Bukhari)

Există numeroase versete și relatări de la Profetul islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care fac cunoscute Mila și Compasiunea lui Allah. De exemplu, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cu adevărat, Allah este Bun și iubește bunătatea. De asemenea, El dăruiește pentru bunătate ceea ce nu dăruiește pentru răutate (...)” (Muslim și Abu Dawud)

Într-o altă relatare, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a afirmat:

„Există o sută (de părți) ale Milei lui Allah și, dintre acestea, El a pogorât o parte asupra *djinnilor*, a oamenilor și a insectelor și datorită acesteia (această parte) ei se iubesc unii pe alții, arată bunătate unii față de alții și chiar și fiara își tratează puiul cu afecțiune, iar Allah a reținut nouăzeci și nouă de părți ale milei, cu care îi va trata pe robii Săi în Ziua Învierii.” (Muslim)

Coranul afirmă că însăși trimiterea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru întreaga omenire a fost o îndurare pentru întreaga creație. Într-adevăr, Mila lui Allah Preaînaltul străbate nu numai Cosmosul, ci este, de asemenea, un principiu juridic și etic fundamental în islam. Învățații au demonstrat că Mila lui Allah se manifestă în legile juridice care au fost revelate omenirii.

Mila lui Allah poate fi observată, de asemenea, în relatările Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la Viața de Apoi, Rai și Iad. Însăși natura Iadului, ca un loc al suferinței umane și al pedepsei, este adesea citat ca dovadă în susținerea afirmației că Allah Preaînaltul este Răzbunător. Cu toate acestea, o analiză mai atentă a modului în care sunt descrise Raiul și Iadul în Coran, precum și a scopului lor, oferă o perspectivă asupra Milei lui Allah, chiar și în Viața de Apoi.

Când Allah Preaînaltul descrie Raiul și Iadul în Nobilul Coran, descrierile Iadului sunt adesea foarte scurte în comparație

cu cele ale Raiului. De exemplu, Capitolul 55 din Nobilul Coran conține 22 de versete frumoase cu detalii elocvente referitoare la Paradis, în timp ce doar 7 versete ale sale vorbesc despre Iad.

Mai mult decât atât, Coranul indică faptul că Iadul nu a fost creat din motive arbitrare. Mai degrabă, în timp ce descrie focul Iadului, Coranul completează adesea descrierile cu motivele pentru care locuitorii săi au ajuns acolo.

În multe locuri, motivele vizează comportamentul social al individului, așa cum sunt lipsa de compasiune față de săraci sau exploatarea nejustificată a oamenilor. Este interesant de observat faptul că multe dintre aceste păcate sunt comise împotriva altor persoane și nu doar „împotriva lui Allah”.

Prin urmare, pedeapsa și Focul Iadului în sine sunt legate de dreptate și, prin extensie, de Mila lui Allah. Ar trebui ca un Dumnezeu Preamilostiv să permită ca infractorii să rămână nepedepsiți? Ar trebui El să permită ca greșelile comise împotriva victimelor să rămână nesoluționate? Desigur că nu! Prin urmare, Iadul și pedeapsa reprezintă în sine o milă față de victimele fărădelegilor și un aspect necesar al dreptății.

Menținându-se în parametrii dreptății, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a susținut în mod clar faptul că pedepsirea nu va avea loc fără un proces echitabil: înregistrările vor fi prezentate, martorii vor fi chemați, chiar și ochii noștri, urechile și articulațiile vor da mărturie. Nimeni nu va fi nedreptățit. Mai mult decât atât, în timp ce Allah, prin Mila Sa, îi va răsplăti din abundență pe cei care au fost drepți, El nu îi va pedepsi pe răufăcători decât pentru infracțiunile și faptele lor rele - nu mai mult. Coranul afirmă:

„Cel ce vine cu o faptă bună va avea parte de ceva și mai bun decât ea, iar cel ce vine cu o faptă rea (să știe că) cei care săvârșesc fapte rele nu vor fi răsplățiți decât după ceea ce au săvârșit.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 28:84]

Chiar și în timp ce Coranul vorbește despre pedeapsă și Focul Iadului, concluzionează de multe ori cu idei referitoare la Mila și Iertarea lui Allah, menționând că „*El este Preamilostivul, Atoateiertătorul*”. Chiar și atunci când vorbește despre răufăcători și infractori, Allah Preaînaltul îi încurajează să nu deznădăjduiască, deoarece Mila și Iertarea Sa sunt infinite, după cum spune Nobilul Coran:

„(...) «O, voi, robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința Îndurării lui Allah!» Allah iartă toate păcatele. El este *Al-Ghafūr* (*Atoateiertătorul*), *Ar-Rahīm* (*Prea Îndurătorul*).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:53]

În acest sens, învățăturile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) arată că pedeapsa poate fi văzută chiar ca fiind o acțiune milostivă a lui Allah Preaînaltul. Există relatări care indică faptul că, pentru mulți oameni, intrarea în Iad va fi un mod de purificare, iar păcătoșii vor intra în cele din urmă în Rai, după ce vor plăti pentru faptele lor rele. Fără Iad, ar fi nedrept ca acești oameni să intre în Rai și tot astfel, fără Iad, ei nu ar putea avea ocazia să guste și să aprecieze Raiul – acestea arătând din nou motivele milostive din spatele creării Iadului de către Allah Preaînaltul.

Prin urmare, din cele de mai sus, se poate observa că învățăturile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu Îl arată pe Allah ca fiind Răzbunător, ci Preamilostiv și Prea Îndurător, atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Suferea Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de epilepsie?

Afirmațiile conform cărora Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi suferit de epilepsie se bazează pe o serie de ipoteze slabe, care nu sunt susținute de cercetările medicale. Acestea se bazează exclusiv pe diferitele descrieri ale stării sale din timpul primirii Revelației. În primul rând, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit prima Revelație la vârsta de patruzeci de ani. Acest lucru ar însemna că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a început să sufere brusc de epilepsie după această vârstă, deoarece nu s-a relatat că ar fi avut astfel de experiențe înainte. Acest lucru este foarte puțin probabil din punct de vedere medical.

Mai mult decât atât, epilepsia este văzută ca o modalitate de a explica viziunile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și experiențele sale spirituale. Nu s-a cunoscut faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi suferit astfel de trăiri fizice sau psihice, decât în timpul primirii Revelației. Acest lucru ar însemna că epilepsia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a avut loc doar atunci când i-au fost revelate versetele din Coran. Aceasta ar fi o anomalie medicală, deoarece epilepsia nu este asociată cu astfel de experiențe.

Epilepsia netratată duce, de asemenea, la deteriorare mentală și la dificultăți. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit Revelația timp de 23 de ani și niciodată nu s-a relatat că memoria sau capacitatea sa mentală ar fi suferit în vreun fel.

Dacă luăm în considerare întreaga istorie a vieții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), se pot observa foarte clar integritatea, calitățile și coerența personalității sale. El

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transformat credința, practica și mentalitatea unui popor corupt și slab dezvoltat, devenind părintele unei națiuni într-o manieră fără precedent în istoria omenirii.

De la viața de familie la personalitatea sa publică, detaliile vieții sale au fost transparente. Ceea ce reiese dintr-o privire imparțială asupra personalității lui este faptul că toate realizările sale nu pot fi reduse la câteva motive medicale. Spre deosebire de multe dintre marile figuri ale istoriei, ceea ce Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a făcut, a declarat și sancționat este înregistrat în mod autentic, mai ales după ce a primit Revelația. Într-adevăr, miile de pagini care au fost scrise cu privire la viața lui nu dezvăluie nicio urmă de comportament haotic sau irațional.

Ideea că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi fost un epileptic a fost adusă pentru prima dată de orientaliști, ale căror argumente sunt foarte fragile atât din punct de vedere științific, cât și istoric. De atunci, această pretindere a fost readusă în conștiința publică de către propagandiștii și criticii cărora prea puțin le pasă de baza acuzațiilor lor. Din cele de mai sus, este clar că, atunci când se analizează în mod obiectiv viața Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), este greu să se ia un astfel de argument în serios.

IslamHouse.com

الإسلام بلغاتِ الْعَالَمِ

Islam in the languages of the world

